

OKÉNKO

D O F A R N O S T I

V Y D Á V Á F A R N O S T S V . V Á C L A V A V L E T O H R A D Ě

Ročník XXV.

Únor 2016

číslo 2

Laskavá náruč
Ubohého Tě k sobě
Boží přivlnula
Obolavělého
Milostí
Item
Radostí zahrnula

Jásaly zástupy andělů
I archandělé
Řekl přece
I tento nejmenší z nás
Špatný možná před vaší tváří
Tolik mě oslavil
Ejhle

Ivan M. Jirous

Úvodem

Mnoho lidí je štědrých, nejen o Tříkrálové sbírce. Naše kultura má své vzory: „chudou vdovu“, která se zrekla celodenního jídla ve prospěch chudších než byla sama nebo Martina, který svůj plášť rozpůlil pro žebráka.

Viděli jste film o vraždě Anežky Hružové? Téměř všichni tenkrát chodili do kostelíčka - a přesto propadli nenávisti. Nebyli vedeni k přemýšlení. I dnes mnozí propadají nenávisti k lidem, které ještě neviděli.

Paní Terezie Kaslová, vnučka F. Peroutky, žádá presidenta o omluvu za pomluvu: „Peroutka byl fascinován Hitlerem“. Někdo čest druhých hájí, jiný ji ničí. M. Z. se neomlouvá, 2. března bude soud. Pokud M. Z. prohraje, soudní výlohy zaplatíme my, občané, ze svých daní. President není - podle ústavy - odpovědný za své projevy.

Pohřeb salesiána Antona Srhoľce byl na Slovensku velikou událostí. Účastnil se ho i slovenský president Kiska a další významné osobnosti ... Zemřel také Pavel Filipi, profesor evangelické teologické fakulty, významná ekumenická osobnost. Před 20 roky zesnula paní Olga Havlová. Letos si připomínáme 700. výročí narození Karla IV. /v

PAKT Z KATAKOMB

Budu psát o zjevení. Nejprve o lurdském; to začalo v únoru 1858. Maria tam řekla důležitou pravdu o sobě, která se podstatně týká nás všech. Je to její jediné zjevení ze všech, co znám, přímo se vztahující k evangeliu, ba k centru evangelia: ke Zvěstování. K okamžiku, nejdůležitějším v lidských dějinách: lidstvo se spojilo navždy s Absolutnem. Církev si to připomíná třikrát denně a Lurdy to měly umocnit. Jenže - nás zajímá spíše budoucnost. Máme rádi různá tajemství, která se jednou mají odhalit. Než se to stane, žijeme v příjemném napětí. Evangelium už nám zevšednělo. Průměrný člověk hledá zkušenost s Bohem jen v řádu, který ho zajímá: v řádu hmotném. Chce něco vidět, slyšet, zažít, něco, co pochází z „druhého břehu“. Já o něčem takovém vím. Není to zjevení P. Marie, ani P. Ježíše, ale přímo Ducha svatého. Stalo se 16.11. 1965 v Římě, v katakombách sv. Domicilly, ne však negramotným dětem, ale čtyřiceti biskupům. Poselství se jmenuje „Pakt z katakomb“ a má třináct výzev. Věřte, nebudete litovat!

Jan Rybář

Nesprávně jedná, kdo hledá moudrost, aniž čte, a neusiluje pracně, aby ji získal; a ten, kdo pomýšlí na to, získat ji bez vzdělání je nevědomec. *Karel IV.*

I krásné kaligrafické písmo Karlovo prozrazuje ruku školenou v Itálii a je velkým svědectvím Karlova smyslu pro krásu.

EKUMENISMUS JE NAŠÍM ÚKOLEM

Moudří rodiče rozpoznají za co mají Boha pro své děti prosit. Ježíš za nás prosí Otce: „Aby byli jedno, jako jsme my jedno“.

Bohu je libé, sblížíjí-li se národy, které proti sobě dříve válčily a sblížíjí-li se křesťané.

Rozdělil Jan Hus Čechy? Martin Luther Němce a pak křesťany? Rozdělil Ježíš syny a otce, dcery a matky, bratry mezi sebou?

My jsme se vzdálili Bohu. Jan Hus byl Kristu blíže než leckterý jeho soudce. M. Luther byl Bohu blíže než leckterý papež té doby.

V mnohém jsme se Kristu vzdálili: žádný pokřtěný ani žádná církev, nežijeme úplně podle Ježíšových představ. Všichni se potřebujeme v mnohém ke Kristu vracet. /v



Římský biskup František byl pozván na ekumenické setkání katolických a letničních křesťanů ve Phoenixu v Arizoně v květnu 2015. Odpověděl jim:

Mám od vás pozvánku na slavnost jednoty křesťanů, na tento den smíření. Chci se k vám připojit odsud. „Otče, ať jsme jedno,... aby svět uvěřil, že jsi mne poslal“. To je východní text k vašemu setkání: Kristova modlitba k Otci o milost jednoty.

Dnes budu s vámi duchovně a celým svým srdcem. Budeme společně hledat, budeme se společně modlit o milost jednoty. Jednota, která se rodí mezi námi je jednota, která začíná ve znamení jednoho křtu, který jsme všichni přijali. Je to jednota, kterou hledáme na společné cestě. Je to duchovní jednota modlitby jedněch za druhé. Je to jednota našeho společného úsilí jménem našich bratří a sester a všech, kdo věří ve svrchovanost Krista.

Drazí bratři a sestry, rozdělení je rána na těle Kristovy církve. A my nechceme, aby tato rána zůstala otevřená. Rozdělení je dílo otce lži, otce nesvornosti, který dělá všechno možné, aby nás udržel rozdělené.

Dnes společně, já zde v Římě a vy tam, budeme žádat našeho Otce, aby seslal Ducha Ježíšova, Ducha svatého a dal nám milost, abychom byli jedno, „tak, aby svět mohl uvěřit“. Mám pocit, jako bych říkal něco, co může znít kontroverzně nebo možná dokonce hereticky. Avšak je tu někdo, kdo ví, že navzdory našim odlišnostem jsme jedno. Je to ten, který nás pronásleduje. Je to ten, který dnes pronásleduje křesťany, ten který nás pomazává krví mučednictví. On ví, že křesťané jsou Kristovými učedníky: že jsou jedno, že jsou bratři! Nezajímá ho, jestli jsou evangelikálové, pravoslavní, luteráni, katolíci nebo apoštolští... to ho nezajímá! Jsou to křesťané. A krev mučednictví sjednocuje. Dnes, drazí bratři a sestry, prožíváme „ekumenismus krve“. To nás musí povzbudit, abychom činili, co činíme dnes: modlili se, vedli společně dialog, zkracovali mezi sebou vzdálenosti, posilovali naše pouta bratrství.

Jsem přesvědčený, že to nebudou teologové, kdo mezi nás vnesou jednotu. Teologové pomáhají, teologická věda nám pomůže, ale pokud budeme spoléhat, že se teologové navzájem shodnou, dosáhneme jednoty až v den po dni posledního soudu. Duch svatý působí jednotu. Teologové jsou nápomocní, ale více nápomocná je dobrá vůle nás všech, kdo jsme na této cestě a máme srdce otevřené Duchu svatému!

Se vši pokorou se k vám přidávám jako další účastník tohoto dne modlitby, přátelství, blízkosti a reflexe. V jistotě, že máme jednoho Pána: Ježíš je Pán. V jistotě, že tento Pán je živý: Ježíš je živý, Pán žije v každém z nás. V jistotě, že On seslal Ducha, kterého nám slíbil, tak aby se tato „harmonie“ mezi všemi Jeho učedníky mohla realizovat.

František 15. listopadu po večerní bohoslužbě v evangelicko-luteránském kostele v Římě odpovídal na otázky shromážděných. Jedna žena, jejíž manžel je katolík, se chtěla dozvědět, co má udělat pro to, aby mohla přistupovat k eucharistii.

„Jmenuji se Anke de Bernardinis, a stejně jako mnoho jiných žen v našem společenství, i já jsem se vdala za italského katolíka. Jsme spolu šťastni. Mnoho let už spolu prožíváme radosti i smutky. Ale to, co mě mrzí, je, že jsme rozděleni ve víře a že se společně nemůžeme účastnit Večeře Páně. Co můžeme dělat, abychom s manželem konečně dosáhli společenství i v této věci?“

Papež se začal ptát sám sebe, co je to Večeře Páně: Není jednoduché odpovědět Vám na otázku týkající se účasti na Večeři Páně, zvláště pak v přítomnosti takového teologa, jakým je kardinál Kasper. Mám obavy!

Myslím na to, co řekl Pán, když nám dal tento příkaz: „To činite na mou památku.“ Když se účastníme Večeře Páně, připomínáme si a následujeme to, co dělal sám Pán Ježíš. Směřujeme ke konečné hostině v Novém Jeruzalémě, ale ta bude poslední. Sám si kladu Vaši otázku a nevím, jak mám na ni odpovědět. Ptám se tedy, jestli účast na Večeři Páně je cílem cesty nebo je pokrmem na cestě při společném putování? Nechávám tuto otázku teologům, těm, kteří rozumějí.

Pravdou je, že v určitém smyslu něco sdílet znamená, že mezi námi není rozdíl, že máme stejnou *doktrínu*, zdůrazňuji to slovo, slovo, které je těžké k pochopení - ale já se ptám: nemáme snad stejný křest? A jestliže máme stejný křest, musíme putovat společně.

Vy zde svědčíte o cestě, která je velmi hluboká, protože je to cesta manželství, rodiny, lidské lásky a sdílení víry. Máme stejný křest. Když se cítíš být jako hříšnice - také já sám

cítím, že jsem velkým hříšníkem - jestliže se tvůj muž cítí být hříšníkem, předstoupíš před Pána a prosíš Ho o odpuštění. Tvůj muž dělá stejnou věc. Jde za knězem a žádá o rozhřešení. To jsou prostředky, které udržují křest naživu. Když se spolu modlíte, křest roste, sílí. Když učíte děti, kým je Ježíš, proč přišel Ježíš na svět a co pro nás udělal, děláte to stejné, ať už v jazyce luteránském nebo v jazyce katolickém, ale je to stejné.

Jak to je s Večeří Páně? Jsou otázky, které si může zodpovědět každý sám pouze, pokud je upřímný sám k sobě a také s tím nevelkým teologickým „světlem“, které mám. „To je mé tělo. To je má krev“, řekl Pán. „To činite na mou památku“, a to je pokrm na cestu, který nám pomáhá v našem putování.

Kdysi jsem se intenzivně přátelil s biskupem episkopální církve, který měl 48 let, byl ženatý a měl 2 děti a toto ho znepokojovalo - manželka katolička, děti katolíci a on byl biskupem. V neděli svoji ženu i děti doprovázel na katolickou mši a následně se vydával do svého společenství. Byl to krok k účasti na Večeři Páně. Pak v tom pokračoval, až ho Pán povolal do svého domu, byl to spravedlivý člověk. Na Vaši otázku odpovím pouze otázkou: Jak to mohu s manželem udělat, aby mě Večeře Páně provázela na mé cestě? To je problém, na který si musí každý odpovědět. Jeden můj přítel, který byl pastor, mi jednou řekl: „My věříme, že Pán je tam přítomen. Je přítomen. Vy věříte, že Pán je přítomen. A pak tedy, jaký je rozdíl?“ Ach, ta vysvětlování, interpretace. Život je větší, než vysvětlování a interpretace. Vždy vycházejte ze křtu. „Jedna víra, jeden křest, jeden Bůh.“ Tak nám to říká Pavel a odsud vyvozujte důsledky. „Nikdy si netroufnu dát povolení takto činit, protože to nespadá do mých kompetencí. Jeden křest, jeden Pán, jedna víra. Promluve s Pánem a jděte dopředu.“



NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE PRAVDA

Ale která? Jaká? Čí?

V roce husovské památky jsme vzpomínali na jednu větu z jeho dopisu do Čech, která se nejčastěji opakuje. Napsal v něm: Pravda Páně vítězí. Věta se dostala i na prezidentskou standartu, ovšem v pozmeněné podobě. Pravda vítězí. Nevím, kdo způsobil, že vypadlo důležité slovíčko „Páně“, které Jan Hus použil. Mistru Janu Husovi šlo o pravdu Boží, jak jí rozuměl z biblických textů. Většina teologů jí tehdy rozuměla jinak. Na univerzitách věnovali mnoho času cvičení v disputách a tak mohli dlouhé hodiny obhajovat svůj pohled na věc jako pravdivý. V zápisech z basilejského koncilu si můžete přečíst, jak Jan z Dubrovníka dovedl mluvit celý den pro obranu přijímání pod jednou. Následující den tamtéž obhajoval Jan Rokycana z Písma celé hodiny přijímání podobojí.

Která tedy je pravda Boží? Ta, kterou vyčetl svatý Řehoř Naziánský, když v textu o bratrském napomínání u sv. Matouše (18, 15) přeložil „když tvůj bratr zhřeší, jdi a prober to s ním“? Nebo je pravdivý ten překlad, který běžně používáme my: „jdi a pokářej svého bratra“? Zvykli jsme si na krásné obrazy poslední večeře Páně, kde apoštolové svorně sedí okolo stolu. Jenže oni ve skutečnosti neseděli, ale leželi na lehátkách pro dvě nebo tři osoby, jak bylo helenistickým zvykem. Řeknete si, že to není tak velká chyba, jenom si hůře potom představíte, jak apoštol Jan mohl být tak blízko Ježíšovi (J 13, 23). Největší těžkosti měli ovšem malíři, když měli namalovat, jak nějaká žena, když byli u stolu, přistoupila k Ježíšovi a pomazala mu nohy olejem. Na jednom barokním obraze dokonce napřed musela odhrnout ubrus a vlézt pod stůl. A kdybyste biblickou pravdu poznávali podle obrazů, mysleli byste si, že uprostřed ráje byl pouze jeden významný strom, ten poznání dobrého a zlého. V životě jsem neviděl jediný obraz, který by věrně ilustroval text z 1. knihy Mojžíšovy o tzv. prvotním hříchu. Uprostřed zahrady, ráje, totiž stály dva stromy, nikoli jen jeden. Přitom ten druhý, stojící hned vedle, byl velmi důležitý (Gn 2, 9). Jak je to možné? Copak vás upozorňuji na nějakou jinou bibli? Zkontrolujte si to sami.

Beranice Gottwaldovi

S pravdou je to mezi námi, lidmi, obtížné. Podle etiky i morálky je pravda souhlasem mého poznání a chápání se skutečností, takže nemám v sobě vnitřní rozpor. Zeptám-li se někoho na ulici, kolik je hodin, téměř jistě mi řekne, kolik ukazují jeho hodinky. Nejspíše si nemyslí, že by jeho hodinky ukazovaly špatně. To možná zjistím ve chvíli, kdy se na tento údaj spolehnu a přijdu pozdě na vlak. Mnohem horší následky má srovnávání dvou zaručených pravd. Vezměte si například spor Galilea Galileiho s římskou kurií. Jeho důsledky poškozovaly církve 400 let, a přitom např. o původu přílivu a odlivu ani Galilei neměl pravdu! Obě strany, papež Urban VIII. i Galileo, trvaly na svém a obě strany se mylily.

Podle dnešních poznatků tento pohyb moře vzniká docela jinak. Neville Chamberlain byl zase skálopevně přesvědčen, že podpisem mnichovské dohody v září 1938 zachránil v Evropě mír. Tuto pravdu vítězně oznámil při návratu do Londýna. Jakou hodnotu měla tato pravda?

Zatím jsem připomněl omyly, kdy obě strany byly přesvědčeny, že mají pravdu. Co teprve když byla známá pravda vědomě předělávána nebo zamlčována? Když se ze sv. Václava dělal slaboch, který se zavázal platit poplatky Němcům, jako by to Slované z Čech nedělali už nejméně sto let před ním? Když Vlado Clementis, který při sněžení 25. února 1948 půjčil na staroměstském balkóně svou beranici prostovlasému Gottwaldovi, musel být z oné fotografie po čtyřech letech vyretušován, když byl svými soudruhy obviněn a popraven? Jak se můžeme dokonale orientovat v politice, když známe pouze tu část pravdy, kterou nám politické sdělí? Nevíme, na čem má kdo zájem nebo kdo za ním stojí. Zbývají nám osobní sympatie k hezkým obličejům, vtipnosti nebo žoviálnosti, které se tak stávají významnými impulzy pro zastupitelské nebo prezidentské volby. Jak nesnadno se přitom nachází poctivost a pravda! Málodky se stane, když někdo zjistí svůj omyl, že najde odvahu a omluví se za dosud prohlášenou pravdu. Politici to nedělávají, ale lékáři prof. Josefu Švejcárovi jsme se obdivovali, když ve stáří odvolal své tvrzení z třicátých let 20. století o nevhodnosti kojení dětí.

Bezejmenní úředníci

Všude také najdete úzkostlivé snažení o zachování pravdy. Jakmile se vatikánským úředníkům zdálo, že někdo mluvením nebo psaním ohrožuje pravdu, dostali strach a to, co bylo nové, hned zakázali. Jaká pravda byla tehdy v ohrožení? Pouze ta, kterou se naučili ve svém mládí, ta zaběhnutá! Ve 20. století byli postiženi úřednickými zákazy shora teologové proslulí svou prozíravostí. Někteří, jako Henry de Lubac, se ocenění ještě dožili. Z některých byly zákazy sejmuty až posmrtně, jako z Teilharda de Chardin. Mnozí se rehabilitace vůbec nedočkali nebo byli nuceni věnovat se jiným oborům vědní činnosti, jako na začátku 20. století náš vynikající biblista Alois Musil. Proč? Jejich poznání a zjištění bylo jiné, dosud neznámé. Ti bezejmenní úředníci byli živi v klidu a dobře ve svých kancelářích, zatímco trápení, která způsobovali, byla adresná. Jaké pravdy se měli přidržet obyčejní věřící? Měli měnit své názory podle výnosů Papežské biblické komise nebo se přidržet teologů, kteří, jak se později ukázalo, z evangelia pochopili mnohem více?

Jeden o voze, druhý o koze

Církevní dějiny ukazují, že křesťané poznávali svou víru v různých podobách. Měla trochu jinou podobu ve století 5. a jinou ve století 20. Pokaždé byla dobře zdůvodněna, pokaždé ovšem dalo nové generaci námahu prosadit změnu, když se to předcházející ukázalo jako neudržitelné. Proč se mluví o pravdě, když

naše poznání je tak proměnné a nejisté? Jakou mohl mít na mysli Ježíš, když často o pravdě mluvil?

Jistě věděl, že lidé měli a budou mít různé pravdy, dokonce kvůli tomu budou bojovat. Musel tedy mluvit o nějaké nezpochybnitelné pravdě, která není vázána na lidskou náladu ani na vývoj lidského myšlení nebo poznání. Pravdu důležitou pro život, protože život lidí v plnosti byl Ježíšův hlavní zájem! (J 10,10.) Chceme-li využít Ježíšova evangelia, přijímáme Boží existenci jako rozšíření vědomostí o světě. Už na úplném začátku nabídl Ježíš posluchačům možnost být Pánu Bohu blízko (Mk 1, 14n). Podobně jako člověk má neustále v podvědomí svou rodinu, rozhoduje se spolu s ní, žije v přítomnosti rodičů a dětí. To ho činí zajištěným a klidným. Termínem Boží království nabízel Ježíš život v přítomnosti Boží, v té nejlepší společnosti. Jedinou podmínkou byl základní obrat, změna smýšlení. Všechno začíná u odstoupení od zbožných přání a přijmutí reality.

Když Ježíše oslovil bohatý muž: „Mistře dobrý“, Ježíš přerušil jeho řeč a nastavil pravidla rozhovoru: „Proč mě nazýváš dobrým? Dobrý je jen jeden, Bůh.“ (Lk 18, 18 – 23.) Chce-li vést konstruktivní rozhovor s Ježíšem, musí nazývat věci pravými jmény. Nemůže mluvit jeden o koze a druhý o voze. Protože bohatý člověk tato pravidla nepřijal a pokračoval nereálnými tvrzeními, že všechny vyjmenované příkazy zachovával od svého mládí, setkání s Ježíšem pro něho nic neznamenalo. Věcný, reálný pohled znamená odložení jedné mně dosud samozřejmé pravdy, totiž že já jsem dobrý. Patřím mezi dobré lidi na světě! Mám dobrou vůli, chci pouze dobro, které je prospěšné všem! Není moje vina, že se moje touha někdy neuskuteční. Zavíní to okolnosti nebo počasí, nebo ti ostatní. Možná trochu viny na tom mám, ale nepatrně ve srovnání s ostatními!

Potřebný nadhled

Podle Ježíše dělení lidí na dobré a zlé nemá s pravdou nic společného. Činů dobrých i špatných je schopen každý. Pravda poctivá o mně je docela jiná. Často nemyslím na dobro, chci pouze prosadit svou vůli. Chci dobro, které slouží především mně, a potom třeba i ostatním. Upřednostňuji to, co je mi blízké. Populisticky slibuji, co lidé ode mne chtějí slyšet. Prosazuji to, co je mi sympatické. Omlouvám svá selhání, vymlouvám se nebo svádím vinu na nejrůznější okolnosti.

Je to hořké poznání a člověk se mu vzpírá. Jenže poctivé sebepoznání je jediná pravda, ke které člověk s jistotou může dojít a která je nezpochybnitelná. Dát zapravdu Pánu Ježíšovi, nikoli jen naoko, ale reálně, není nic příjemného. Při mši se sice vícekrát hlásím mezi hříšníky, ale v konkrétních případech to nemyslím zase tak vážně. V obecné rovině se snadno přiznám, jde-li o konkrétní případ, je to velmi nesnadné.

Nezbývá než přijmout jako fakt, že rovnocenně patřím mezi ostatní lidi, nejsem nad nimi, ale ani pod nimi. Jsme na tom všichni stejně.

Každý prodělal radosti i bolesti, nesplnily se mu některé jeho touhy. Po letech změnil názory, ze kterých kdysi nechtěl ustoupit. Byl oklamán, ale taky oklamal, selhal, namáhal se bez očekávaného výsledku.

Znáť jen sebe bez znalosti Pána Boha, probouzí beznaděj. Neměl bych potřebný nadhled na svůj život a mohl bych se zhroutit nebo onemocnět. Aby realitu neboli pravdu o svém životě člověk vydržel, nabízí Ježíš dobrou zprávu, evangelium, že Pán Bůh má opravdový zájem na pokojném životě každého člověka. Ve chvíli poznání té jediné jisté dosažitelné pravdy, pravdy o sobě, je mu člověk nejbližší.

Je to opravdu základní pravda?

Nejspíše ano, protože bez ní se neobejdeme. V malém i velkém. Jestliže jeden řekne: „Pravda je A“, a druhý řekne: „Pravda je B“, co jediné může následovat? Nejprve hádky a potom války. Začneme-li od poctivého uznání našeho výchozího postavení, můžeme jednat dále. Že to je možné i ve světovém měřítku, dokládá společné prohlášení, které po sedmileté práci v roce 1977 vydal Sekretariát pro jednotu křesťanů a Světový reformovaný svaz. V něm přiznávají: „protože ve styku s Písmem vycházíme každý z vlastních tradic, máme sklon k tomu, slyšet Boží slovo rozdílně: i ústředním výpovědím rozumíme z různých pojetí a zdůrazňujeme je různým způsobem.“ (čl. 27). A jinde: „...právě v této interpretaci se vyvinuly různé formy tradice, přičemž občas spolupracovala touha legitimovat svou vlastní praxi.“ (čl. 28). Není tohle reálné východisko?

Skutečně mě Ježíšova pravda od něčeho osvobodila?

Například od nutnosti se prosazovat. Nemusím přece vypadat vždycky chytře nebo někým manipulovat k získání prvního místa.

Blížkost Boží mám zajištěnu. Mohu v klidu pracovat. Nemusím mít v diskuzi za každou cenu poslední slovo. Nemusím se hádat při obapolné nejistotě, ale mohu bez hořkosti přijmout z více variant tu, kterou jsem nevymyslel já sám. Mohu s úctou spolupracovat s ostatními. Můžeme promýšlet problém s úmyslem přijít mu na kloub a ne s touhou se prosadit nebo udržet si své postavení. Můžeme vstupovat do rozhovoru s otázkou: Oč vlastně běží?, a nikoli s touhou přemoci ostatní.

A tuto pravdu o sobě můžeme s potěšením každý den znovu nalézat, jako by dosud nebyla poznána (Menachem Mendel z Kosku, 19. stol.)

Pavel Kuneš, farář klecanský

ABY BYLI JEDNO, JAKO JSME MY JEDNO

Každá církev o sobě věří, že v ní žije pravá Kristova církev a že jí bylo svěřeno vše, čeho je třeba ke spáse; kdyby toto sebevědomí neměla, musela by se zrušit. Avšak jsem přesvědčen: čím určitěji to o sobě věří, tím méně důvodů má se domnívat, že pravá Kristova církev žije toliko v ní a nikde jinde. Řečeno obráceně: Čím větší je osobitost jednotlivého církevního útvaru, čím větší jeho uzavřenost a výlučnost, tím větší škodu trpí jeho vlastní „eklesialita“, tím méně je skutečnou církví. Když apoštol Petr odmítal stolovat s křesťany nežidovského původu (Gal 2,11nn), neprojevil tím jen své nevhodné chování, nýbrž i nepochopení podstatné pravdy evangelia, určeného ke konečnému vykoupení celé lidské rodiny. Církev, která se trvale, zásadně a nesmiřitelně od druhých Božích církví izoluje, která žije v samolibé uzavřenosti, bez touhy po dotyku a společenství s ostatními, není jen špatná církev; její nárok být církví, dokonce pravou církví, je v jádře zpochybněn. (Pavel Filipi „Církev a církev“)

Při každém slavení eucharistie slyšíme Ježíšova slova: „Jezte z něho VŠICHNI... pijte z něho VŠICHNI...“

Ježíš nás varuje, abychom nepřišli bez „svatebního roucha“, to je bez snahy obracet se svým životem k Bohu. (Srv. Mt 22: 2n)

Apoštol Pavel připomíná:

„Nechť každý SÁM SEBE zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije.“

„Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o (NOVÉ) tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení. Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají.“ (1K 11: 28-30).

Je-li každý pokřtěný údem Ježíšova těla, nelze k jídlu nevzít ani malíček, natož ruku. (Srv. 1 K 12:12-14. 27)



„Myslí-li si někdo, že je něco, a přitom není nic, klame sám sebe. Každý ať zkoumá své vlastní jednání; pak bude mít čím se chlubit, bude-li hledět jen na sebe a nebude se porovnávat s druhými. Každý bude odpovídat sám za sebe.“ (Ga 6,3-5).

Je nám těžko, když katolická církev nezve nekatolické křesťany ke Stolu Páně. Podezřívá je, že nevěří v setkání s Ježíšem při jeho Hostině (v tom se moc nepovyšujeme, ďábel o tom nepochybuje a přesto ke Stolu Páně nesmí). Proč nekatolické křesťany poměrujeme přísněji než sami sebe?

V Německu došlo po válce ke velkému ekumenickému smíření křesťanů. Němečtí křesťané po válce společně ušli velký kus cesty. Z vědomí viny a nedostatečného křesťanství před válkou prošli katolíci a protestanté velkým obrácením ke Bohu.

Začali se biblicky vzdělávat, po koncilu vedli společné rozhovory nad Bibli. Už ze synody německých diecézí v letech 1971-1975 vyšlo velké volání po společném Eucharistickém Stolu.

V r. 2003 vydaly tři ekumenické instituty společné prohlášení s názvem „Abendmahlsgemeinschaft ist möglich“ (Společná večere je možná), ve kterém předkládají argumenty pro větší otevřenost katolické církve v otázce slavení eucharistie.

Podobně jako v jiných případech se v reakci na minimální odezvu církevního vedení na tyto požadavky a dlouholeté teologické dialogy, které se příliš nepromítly do praxe církvi, někteří laici i kněží rozhodli po zralé úvaze k vstřícnějšímu praktikování eucharistické pohostinnosti. Někteří biskupové takovou praxi mlčky tolerují a v soukromých rozhovorech někdy i oceňují. Motívem takového jednání je mimo jiné přesvědčení, že podobně jako již několikrát v historii církevní vedení nakonec schválí praxi, která se mezitím v církvi rozšířila.

V českém prostředí k soukromému řešení přispěly mimo jiné trapné diskuse a problémy, které v 90. letech provázely zavedení možnosti tzv. přijímání na ruku. Ukázaly slabou úroveň teologického povědomí, která v podstatě znemožňuje seriózní dialog o závažnějších věcech. V německých oblastech je společné slavení mnohdy vyjádřením společného života, křesťanského zvěstování a spolupráce v konkrétních místech. Společenství kolem stolu Páně není vnímáno jako samoúčelný nástroj pro sblížení, ale prohlubuje již existující ekumenické vztahy a ilustruje vážnost, s jakou k ní křesťané z různých církví přistupují. Naopak oficiálně předkládaný argument, že nemožnost společného slavení nás má trápit a povzbuzovat k většímu úsilí o jednotu, je v praxi spíše výmluvou či omluvou neochoty ke změně stávající situace.

I my v Čechách, na Moravě a Slezsku jsme se už za komunistického režimu s nekatolíky mnohde sžili a společně od té doby v mnohém spolupracujeme.

CÍRKEV ŽEN A MUŽŮ

V lednu navštívila papeže Františka finská ekumenická delegace: luteránská biskupka Helsinek Irja Askola, pravoslavný metropolita Ambrosius a katolický biskup Teemo Sipponen. Taková delegace již 31 let - vždy začátkem Týdne modlitby za jednotu křesťanů - cestuje do Říma kolem 19. ledna, na svátek svatého Jindřicha, evangelizátora Finska.

Irja Askola, první žena zvolená do vedení finské diecéze v roce 2010, poskytl v Říme následující rozhovor.

Jste první ženou, která byla zvolena biskupem jedné z finských diecézí. Jakou zkušenost jste za tyto roky biskupské služby udělala?

Byla to - a stále je - krásná a hluboká zkušenost. Vždy jsem rozuměla své službě biskupky jako povolání, které jsem přijala od Pána a od lidí mé diecéze. Přirozeně, také ve Finsku jsou lidé, kteří neakceptují myšlenku, že by žena mohla stanout mezi lidry církve a nejsou příznivě nakloněni ženské pastoraci. Proto mé zvolení vyvolalo mnoho diskuzí, které neváhám označit za bolestivé. Přesto jsem začala svůj mandát veřejnou deklarací, kde jsem zdůraznila, že neočekávám, že se mnou budou všichni ve všem souhlasit, ale že si přeji najít způsob, jak diskutovat o každé otázce otevřeně. Vytvořili jsme něco, co lze definovat jako etika nesouhlasu, prvek, který se ukázal zásadní pro moji službu. Dnes, po pěti letech, ne všichni, ale mnozí z těch, kteří zpočátku váhali, opustili své rozpaky. A pak od doby, co jsem biskupkou, dostávám dopisy od žen, také z jiných diecézí, v nichž mi vyprávějí, že si s sebou nesly, někdy po celý život, zranění, které nemohly sdílet se svým biskupem nebo pastorem - mužem. Nyní je mohou sdílet se mnou, s ženou - biskupem. Proto věřím, že církev by vždy měla mít ve svém vedení muže i ženy.

V roce 2017 bude výročí 500 let reformace. Oproti oslavám před sto lety bude jednou z velkých novinek právě přítomnost pastorek a biskupek, souhlasíte?

Určitě. Při oslavách pětistého výročí budou ženy na důležitém viditelném místě. Jejich přítomnost spolu s vyprávěním jejich příběhů, s jejich svědectvím a radostí vycházející z jejich služby, bude moci ukázat bohatství církvi, v nichž mají muži a ženy přístup ke stejným funkcím a ke stejným službám. Bude to stimul pro ty církve, rovněž církve protestantské a luteránské, které dosud nepřipouštějí ženskou pastoraci.

Co si myslíte o událostech poslední silvestrovské noci, kdy skupiny neevropských mužů sexuálně obtěžovaly a útočily na ženy v různých německých městech a také v Helsinkách?

Co se týče Finska, věřím, že je důležité připomenout, že sexuální zneužívání je smutnou skutečností, která se týká celé společnosti a páchají ho také finští muži - není to problém, který náleží výlučně migrantům a uprchlíkům. Bolestné kolínské a také hel-

sinské události je třeba důrazně odsoudit, ale je třeba jim čelit v rámci kulturní otázky, která se týká evropských i neevropských mužů společně. Také po epizodách v uplynulém roce dnes finské sdělovací prostředky probírají toto téma otevřeně, což je věc dříve nepředstavitelná, protože byla považována za tabu. Když se o tom mluví otevřeně a když se věc zasadí do svého širokého kontextu, společnost může lépe čelit problému a může učinit život žen bezpečnější a svobodnější.

Z perspektivy jihu Evropy představují skandinávské národy příklad tolerance a pohostinnosti. Proto mnohé překvapilo uzavření hranic mezi Dánskem a Švédskem a prohlášení Švédska, že již nemůže přijmout další uprchlíky. Co nám k tomu můžete říci Vy, která pocházíte z této zeměpisné oblasti?

Definice skandinávských národů, zvláště Švédska, jako pohostinných zemí vůči cizincům je správná. Určitě existuje v Evropě, a také ve Skandinávii, pokušení vykonstruovat si z cizinců obrázek nepřítel. Tuto symbolickou a mystifikující konstrukci reality je třeba nepochybně potírat, zvláště církve ji musí jasně odsuzovat. V každém případě je nutné snažit se pochopit, co stojí na pozadí této nenávisti, kterou má část evropské populace. Ve Finsku roste nezaměstnanost, chudoba, vyloučení a existuje pokušení vybit si z toho pramenící frustraci a nejistotu na cizincích. Každý veřejný činitel má tedy přesnou zodpovědnost za to, že nevytvoří z těchto dvou křehkostí konflikt. Jako křesťané se nemůžeme zpronevřit pohostinnosti, k níž volá evangelium. Nemůžeme říci: nechceme tyto lidi, protože mají problémy, které si nejsou s sebou. Zdálo by se mi skutečně podivné, pokud by lidé, kteří žili na nejvíce násilím zmítaných místech na zemi, neměli žádný problém!

Včera jste se setkala s papežem Františkem. Co jste si řekli?

Přestože je Finsko zemí s luteránskou většinou a z velké části sekularizovaná, osoba papeže Františka vzbuzuje zvláštní zájem. Mnozí Finové jsou inspirováni jeho postoji ve prospěch lidských práv a ekologie. Papeži jsem vyprávěla o dobrých ekumenických vztazích, které existují v naší zemi mezi různými křesťanskými církvemi. Domnívám se, že skutečnost, že tři biskupové tří různých konfesion - katolické, pravoslavné a protestantské - cestovali společně do Říma, je skoro jedinečným faktem. S papežem jsme diskutovali o nutnosti - v tomto nelehkém okamžiku dějin - odmítnout zneužití náboženství jako hybatele násilí, exkluze, jako prostředek pro vytváření obrazu nepřítel. Setkání bylo zakončeno modlitbou Otče náš, kterou jsme recitovali společně. To při minulých návštěvách nebylo.

Protestantismus zrušil uctívání svatých.



Jaký má tedy smysl, že luteránská biskupka jede do Říma u příležitosti svátku svatého Jindřicha?

Smysl spočívá v životě této historické osoby. Jindřich byl prvním křesťanským biskupem Finska. Přišel do naší země, aby ji evangelizoval, ale dostalo se mu brutálního přijetí: v roce 1156 ho krutě zavraždili finští rolníci. Jako finští křesťané jsme se rozhodli, že si připomeneme jeho příběh jako symbol smíření, závazek k přijetí cizince a k životu v přátelství s těmi, kdo má jinou víru nebo kdo náleží k jiné církvi, než je ta naše.

PROČ SOLIDARITU S PRONÁSLEDOVANÝMI ODMÍTÁJÍ ZEMĚ, JEJICHŽ OBČANÉ SE JÍ SAMI DOČKALI?

Nedostatek evropské solidarity v nynější migrační krizi kritizoval ve švýcarském Davosu německý prezident Joachim Gauck. Nespokojenost dal najevo především nad přístupem bývalých komunistických zemí.

Podle Gaucka je pochopitelná obava středoevropských států ze změny a jejich velká starost o zachování národní identity. „Jen stěží mohu pochopit, když solidaritu s pronásledovanými odmítají právě země, jejichž politicky pronásledovaní občané se sami solidarity dočkali,“ řekl prezident. Připomněl tak období, kdy ze zemí komunistického bloku, včetně bývalého Československa, utíkali na Západ lidé nesouhlasící s tamním režimem.

„Opravdu chceme, aby velké historické dílo - Evropa míru a prosperity - ztroskotalo na problému kolem uprchlíků? Nikdo, skutečně nikdo, to nemůže chtít,“ zdůraznil německý prezident.

Vyslovil se také proti zavedení hraničních kontrol uvnitř Evropy. Upozornil, že ztráta svobody pohybu by nebyla dobrým řešením. „Nemělo by se nám podařit něco skutečně lepšího?“ poznamenal. 20.1.2016

AKTUALITY



**BESEDY
SE SNOUBENCI
A NOVOMANŽELY**
(víra není podmínkou)
každou neděli v 18 hod. na faře

Téma:

- k čemu je manželství dobré
- rozdíl mezi mužem a ženou, čím se můžeme navzájem obdarovat

- zamilovanost a láska
- umění komunikace
- pravidla soužití (odpuštění, řešení sporů, hádek ...)
- soužití s rodiči (pravidla, výhody a úskalí)
- hospodaření s penězi
- trávení volného času
- výchova dětí
- obsah manželského slibu
- posláním manželů
- sexualita jako boží dar a most
- příprava na svatební obřad

KDU a Čes. křesť. akademie pořádají **přednášku Tomáše Zdechovského**, poslance evropského parlamentu: **Uprchlíci, Islám a Česko 9. 2. v 17 hod. v evangelic. kostele.**

V úterý 16. února v 19 hod. se sejdou na faře ti, kteří čtou v kostele z Písma.

V úterý 1. března v 19 hod. se sejdou na faře ti, kteří podávají Tělo a Krev Páně.

Ve středu 2. března v 19 hod. zveme na faru rodiče dětí, které letos přijmou pozvání ke Stolu Páně.

Česká křesťanská akademie připravuje: **přednášku Aleny a Martina Fendrychových „Uprchlíci, migranti a my“**

9. dubna. v 19 hodin v evangelickém kostele.

Vzpomínkový koncert ke květnovému svátku - kvartet hlubokých žestů představi průřez různými hudebními styly.

8. května v 18 hodin v kostel sv. Václava.

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme dárcyni peněz na ozvučení kunčického kostela, která nechce být jmenována. **Děkujeme** panu Štefanu Čandovi za instalování rozhlasu v kunčickém kostele a za pomoc při instalování rozhlasu v kostele sv. Václava.

Poděkovali jsme i za Vás těm, kteří pečují o naše kostely, kostelníkům, varhaníkům a těm, kteří naše kostely pravidelně uklízejí. /v

Děkujeme všem dárcům, přespolním i místním, kteří přispěli svými penězi na život naší farnosti.

HOSPODAŘENÍ FARNOSTI v r. 2015

PŘÍJMY:

| | |
|------------------------------|-------------------|
| Sbírky pro farnost: | 347 107 Kč |
| Sbírky na cizí účely: | 192 635 Kč |
| z toho: - svatopetrský haléř | 18 545 |
| - plošné pojištění | 24 703 |
| - Charita | 14 527 |
| - potřeby diecéze | 10 723 |
| - bohoslovci | 12 033 |
| - církevní školství | 11 213 |
| - misie | 17 791 |
| - Eucharistic kongres | 5 209 |
| - na Ukrajinu | 77 891 |

VŠECHNY SBÍRKY: 539 742 Kč

Dary:

| | |
|----------------------------|---------|
| pro farnost | 101 824 |
| na el. pohon zvonu Šedivec | 22 000 |
| na opravu „Kopečku“ | 24 043 |
| na opravu kunčické márnice | 5 000 |
| dar na ozvučení kostelů | 52 218 |
| dar na opravu Mistrovic | 21 015 |

DARY CELKEM 226 100 Kč

PŘÍSPĚVKY:

| | |
|----------------------------------|-----------|
| Oprava nádvoří „Kopečku“: | |
| Ministerstvo kultury | 2 835 000 |
| Město Letohrad | 409 000 |

Stavebně-historický průzkum „Kopečku“:

| | |
|-----------------|---------|
| Město Letohrad | 25 000 |
| Pardubický kraj | 100 000 |

Restaurování obrazů orlické křížové cesty:

| | |
|-----------------|---------|
| Město Letohrad | 25 000 |
| Pardubický kraj | 100 000 |

Projektová dokumentace opravy márnice na Kunčicích:

| | |
|----------------|--------|
| Město Letohrad | 20 000 |
|----------------|--------|

Archeologický průzkum Kopečku:

| | |
|----------------|--------|
| Město Letohrad | 21 000 |
|----------------|--------|

PŘÍSPĚVKY CELKEM: 3 535 000 Kč

Úroky: 2 663 Kč

Nájemné 12 083 Kč

Prodej pozemku OVAK 10 130 Kč

Vracená půjčka ŘKF Králíky 140 000 Kč

PŘÍJMY CELKEM: 4 465 718 Kč

Výstava fotografií Jana Šibíka „Jobova zvěst“

Výstavu si můžete prohlédnout každou neděli od 9.45 do 12 hod. v orlickém kostele. Jindy po dohodě na tel. 731 402 236.

OPRAVY LONI A LETOS

V r. 2015 se podařilo: zrestaurovat další dva obrazy křížové cesty orlického kostela díky restaurátorům, manželům Šárce a Petrovi Bergerovým. Děkujeme jim za jejich práci.

Na Kopečku se letos podařilo odvodnit nádvoří a položit novou pískovcovou dlažbu.

VÝDAJE:

| | |
|---|--------------|
| Odeslané sbírky | 192 635 |
| Fond solidarity, na účetnictví | 41 383 |
| Příspěvek biskupství - na pastorační asistentku | 10 200 |
| Výdaje na bohoslužby | 15 120 |
| Průzk. staveb.-histor. „Kopečku“ | 125 000 |
| Oprava nádvoří „Kopečku“ | 3 244 523 |
| Obrazy křížové cesty Orlice | 125 000 |
| Archeologický dozor - „Kopečku“ | 21 009 |
| Projektová dokumentace márnice | 25 000 |
| Ozvučení kostela Letohrad | 144 632 |
| El. pohon zvonu Šedivec | 41 503 |
| Opravy ostatní a revize zabezpeč. zařízení | 46 161 |
| Malé opravy a rezie | 309 335 |
| Daň z nemovitosti a převodu | 3 533 |

VÝDAJE CELKEM: 4 345 034 Kč

Stav k 1.1.2015 924 305 Kč

Stav k 1.1.2016 944 989 Kč

Půjčka peněz ŘKF Králíky 100 000 Kč

Opravy v r. 2015:

Odvodnění a dlažba nádvoří „Kopečku“ 3 244 523

Příspěvky 3 244 000

Podíl farnosti 523

Stavebně-historický průzkum „Kopečku“

125 000

Příspěvky 125 000

Archeolog. průzkum Kopečku: 21 009

Příspěvky 21 000

Podíl farnosti 9

Obrazy orlické kříž. cesty: 125 000

Příspěvky 125 000

Projektová dokumentace opravy márnice na Kunčicích: 25 000

Příspěvky 20 000

Podíl farnosti 5 000

Za velkou pomoc při opravách děkujeme panu Ing. Ladislavu Šponarovi, panu Lukáš Šejnohovi a paní Janě Kalouskové.

Na restaurování i opravu jsme dostali peníze z Ministerstva kultury, Kraje Pardubice, Města Letohrad. Farníci přispěli i prací. Děkujeme.

Na příští rok plánujeme:

Restaurování dalších dvou obrazů křížové cesty orlického kostela.

Opravu omítky kaple na Kopečku (rozpočet milion korun). Kdyby se na nás usmálo štěstí a získali bychom další peníze, začali bychom opravovat statiku jižního sklepa.

Statické zajištění márnice u kunčického kostela (rozpočet půl milionu korun).

Restaurátorský průzkum omítek kostela sv. Václava, abychom mohli v r. 2017 začít s opravou vnějších omítek.

Na všechny opravy žádáme o granty Ministerstva kultury, Kraj Pardubice a Město Letohrad. /v

| | |
|-------------------------|------------|
| Velikonoce | 27. března |
| Svatodušní svátky | 15. května |
| Svatováclavská slavnost | 22. května |
| Svatováclavská slavnost | 28. září |

Poutní slavnosti:

| | |
|------------|------------|
| Lukavice | 8. května |
| Červená | 22. května |
| Mistrovice | 26. června |
| Orlice | 21. srpna |
| Šedivec | 21. srpna |
| Kunčice | 4. září |
| Letohrad | 28. září |

Slavnost výročí posvěcení kostela:

| | |
|------------|-----------|
| Mistrovice | 2. října |
| Červená | 2. října |
| Lukavice | 9. října |
| Kunčice | 16. října |
| Letohrad | 16. října |
| Orlice | 23. října |
| Šedivec | 30. října |

ZÁPIS Z FARNÍ RADY 12. ledna

Webové stránky farnosti – na jejich zmodernizování samostatně pracuje příslušná skupina.

Pastorační plán farnosti pro příští roky - podruhé promýšleli „garanti jednotlivých programů“. Výsledky zveřejníme v březnovém Okénku.

Z aktuálních témat:

Uprchlíci – Iva Marková nás podrobně seznámila se současným stavem v ČR.

Přednášky České křesťanské akademie v evangelickém kostele:

- Vítězslav Vurst „Aby pomoc byla skutečnou pomocí“, 16. ledna.
- Tomáš Zdechovský „Uprchlíci, islám, Česko“ 9. 2. v 17 hodin.

Setkávání na faře:

- rodiče dětí, které letos půjdou poprvé ke Stolu Páně - 19. ledna
- ti, kteří se starají o filiální kostely 26. ledna
- ti, kteří pečují kostel sv. Václava 2. února.

Koncerty kostele sv. Václava:

- koncert studentů JAMU Stabat mater 13.3. v 17 hodin.
- koncert sboru Familia Cantorum „Belgické ozvěny“ 1.5. v 17 hodin.

Víkend rodin: 17. - 19. června v Ráji**Slavnost „poprvé u Stolu Páně“**

29. května v orlickém kostele v 10.15. hod.

Noc kostelů nebudeme letos pořádat, ve stejném termínu je Mezinárodní hudební festival.

Svatováclavská slavnost - účinkovat budou místní umělci.

FR příští – 8. února v 19 h. na faře.

zapsala: Jana Skalická

ZPRÁVY Z CHARITY**TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2016 SKONČILA**

Tříkrálová sbírka i letos potvrdila, že Charita ČR je pro veřejnost důvěryhodnou organizací. Občané devadesáti obcí a měst v okrese Ústí nad Orlicí přispěli do 524 pokladniček částkou 2.439.598 Kč.

Ve farnosti se vybralo celkem 307.811 Kč, z toho:

| | |
|------------|------------|
| Letohrad | 213.266 Kč |
| Mistrovice | 25.883 Kč |
| Lukavice | 53.631 Kč |
| Šedivec | 15.031 Kč |

Podrobné informace o vybraných částkách a použití prostředků z Tříkrálové sbírky najdete včetně fotografií na webu

www.uo.charita.cz

/M



Organizovat tak rozsáhlou akci je možné jen díky **nezištné službě** stovek lidí, zejména našich asistentů v jednotlivých obcích. To oni se každoročně s nenápadnou samozřejmostí zapojují do náboru koledníků, jednání s institucemi či pořádání doprovodných programů. V řadě míst mají zásadní podíl na průběhu sbírky farnosti, často pomáhají skauti, hasiči nebo školy. Nezbytností je spolupráce s obecními úřady. Je potěšitelné, že Tříkrálová sbírka potvrzuje **funkční občanské soužití** v našich obcích, farnostech i rodinách, v nichž je přirozené úsilí o dobré dílo a práce pro druhé. Každému, kdo se jakkoliv podílel na dobrém průběhu Tříkrálové sbírky 2016 vyjadřuje Oblastní charita Ústí nad Orlicí **upřímné poděkování**.

Více než 1500 koledníků přineslo lidem na Orlickoústecku přání štěstí, zdraví a pokoje do nového roku. Za to dostali „tři králové“ nejen pamlsky, ale i dar pro Charitu. Tato sbírka má pro Charitu velký význam, protože díky ní se daří podporovat některé služby, a pomáhat tak lidem v nouzi. Z částky vykoledované v našem okrese je 65 % určeno přímo Oblastní charitě Ústí n.O. Ta obnos použije na **činnost služeb v regionu**, např. domácí hospicové péče nebo pečovatelské služby. Děkujeme všem, kdo se podíleli na zajištění TS v letohradské farnosti: Maruše Mikyskové v Letohradě, Hoffmannovým v Lukavici, Valouchovým v Mistrovicích, Venclovým v Šedivci, jejich rodinám a skautům.

Oblastní charita Ústí n.O. poskytla v r. 2015 v Letohradě tyto služby:

Sestry Charitní ošetřovatelské služby měly v letohradském středisku v péči 225 pacientů. Sestry domácí hospicové péče doprovodily ke konci života 16 pacientů. Občanskou poradnu v Letohradě využilo loni 64 lidí. Kompenzační zdravotnickou pomůcku si do půjčovny v Letohradě přišlo zapůjčit 269 klientů. Pečovatelská služba byla poskytnuta 24 klientům. Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi byly poskytnuty 4 rodinám. Osobní asistenci využilo 7 klientů. Rodinné centrum Mozaika využilo za rok 149 lidí, Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež 170 klientů, Volnočasové kroužky navštívilo 156 osob a jednorázové akce v Centru pod střechem 377 rodin.

PROČ SI NEDOPŘÁT...?

Rozbitý spotřebič, touha po chytrém mobilu či neobvyklé dovolené, nezištná finanční pomoc dospělým dětem, návštěva předváděcí akce s výletem, obědem a dárkem „zdarma“ a v neposlední řadě nákupy velkého množství vánočních dárků – to všechno může být spouštěčem bezesných nocí a strachu z budoucnosti.

Dopřejte si jen to, na co máte.

Začíná to nevinně. Na nákupy a uspokojení svých tužeb si půjčím jednou, potom podruhé, a ještě potřetí. Pak se něco stane (přijdu o práci, dlouhodobě onemocním, opustí mě manželka, přítel, ...). Nezaplátím jednu splátku, druhou, třetí. Začnou se na mě hrnout upomínky, výzvy k zaplacení, později platební rozkazy a exekuční příkazy. Přestanu poštu přebírat, přestanu ji otvírat, „strčím hlavu do písku“. Ze všech stran slyším jen **DLUHY, DLUHY, DLUHY**.

Svým blízkým nic neřeknu, bojím se a stydím. Všichni po mně chtějí peníze, které nemám. Záhy nevím kudy kam.

Svoji situaci řešte.

Vaše situace nemusí být tak bezvýhodná, jak na první pohled vypadá.

Naše poradna poskytuje **bezplatně** poradenství. Nejčastěji řešíme dluhovou problematiku.

Pomůžeme Vám zmapovat Vaše dluhy, komunikovat s věřiteli, pomůžeme Vám sepsat žádost o splátkový kalendář. V oblasti exekucí

Vám poradíme, jak komunikovat s věřiteli, pomůžeme s podáním návrhu na platební rozkaz, odporu proti platebnímu rozkazu, podnětu na zastavení exekuce apod.

Vysvětlíme Vám doručené dopisy od věřitelů, exekutorů či soudů, kterým nerozumíte, poradíme, jak dál postupovat a co Vás ještě čeká. Poskytneme Vám informace o oddlužení, dlužníkům pomůžeme sepsat návrh na oddlužení, věřitelům pomůžeme s podáním přihlášek do insolvenčního řízení.

Kromě dluhového poradenství se zabýváme i pracovním právem, poradenstvím v oblasti bydlení, sociálních dávek, rozvodů, úpravy styku s dětmi, výživného, sousedských vztahů, majetkových vztahů, spotřebitelského práva a další.

Kontaktovat nás můžete osobně, telefonicky nebo e-mailem.

Podrobnější informace zjistíte telefonicky na čísle 734 281 415 a 465 520 520, nebo na internetu na adrese www.uo.charita.cz.

Pracovnice Občanské poradny

INZERÁT

Oblastní charita Ústí nad Orlicí hledá sociálního pracovníka na pozici poradce do Občanské poradny v Ústí nad Orlicí

Místo výkonu práce: Oblastní charita Ústí nad Orlicí - Občanská poradna Ústí nad Orlicí, 17. listopadu 69, 562 01 Ústí nad Orlicí

Forma práce: pracovní poměr, úvazek 0,5

Náplň práce: vedení poradenských rozhovorů s klienty, zpracovávání dotazů, vedení dokumentace, spolupráce na tvorbě metodických dokumentů, vedení seminářů pro veřejnost, provádění sociálních šetření

Požadujeme: odbornou způsobilost sociálního pracovníka dle zákona č. 108/2006 Sb., orientaci v právním systému (především občanské právo, pracovní právo, sociální zabezpečení, problematika dluhů a exekucí), komunikační dovednosti, empatii, schopnost vedení poradenského rozhovoru a schopnost rychlé orientace v problému, samostatnost, pečlivost, ochotu učit se novým věcem, dobrou uživatelskou znalost práce na PC, řidičský průkaz skupiny B
Praxe v sociálním poradenství vítána.

Nabízíme: zázemí stabilní organizace, pestrou práci, odborný růst, zaměstnanecké výhody

Kontaktní osoba: Ing. Marcela Náhliková – vedoucí občanské poradny tel.: 731 402 324 (pouze zanechte SMS „práce“, ozve se zpět)

Životopisy a motivační dopisy zasílejte do 29. 2. 2016

• elektronicky na adresu:

nahlikova.marcela@orlicko.cz

• nebo poštou na adresu: Občanská poradna, 17. listopadu 69, 562 01 Ústí n.O.

PŘIPRAVUJEME NOVÉ PROGRAMY PRO PARTNERSKÉ PÁRY

Svépomocná skupina RESTART

Program zaměřený na podporu a pomoc v krizové situaci.

Sebezkušenostní setkávání lidí, kteří se ocitli v obtížné životní situaci a aktuálně prožívají krizi partnerství (ztrátu partnera) nebo jí prošli a chtěli by se podělit o své zkušenosti. Obsahově budou setkání zaměřena na zorientování se v krizi, práci s emocemi, péči o děti (samoživitelství) atd. K dispozici bude právní poradenství prostřednictvím Občanské poradny.

Skupina bude otevřená, tzn., že je možné do ní vstoupit kdykoliv v průběhu roku. Bude probíhat pod psychologickým vedením, v podvečer v Centru pod střešou, a bude zajištěno hlídání dětí.

Kapacita skupiny: 4 – 10 osob, rozsah: 1,5 hodiny 1x měsíčně, první setkání proběhne ve středu 2.3. od 17 do 18.30 hod.

Uzávěrka přihlášek je 29.2.2016 na adresu: Centrum pod střešou, Taušlova 714, Letohrad, tel. 731 402 336, email: podstreichou@seznam.cz, FB: Rodinné centrum Mozaika

Manželská setkávání

Preventivní program zaměřený na harmonizaci partnerství, podporu fungujících manželství a posílení hodnoty rodiny.

Sebezkušenostní setkávání párů nabízí možnost lépe poznat sebe sama a svého partnera, sdílet zkušenosti a zabývat se důležitými tématy v oblasti partnerství – např. partnerským vztahem, jeho vývojem v čase a změnami v důsledku narození dětí, rozdíly mezi mužem a ženou, prožíváním, potřebami, komunikací, sexualitou, krizí atd.

Důvěrnost informací bude zajištěna dle [Zákona č. 101/2001Sb. o ochraně osobních údajů](#).

Program není vhodný pro páry v akutní partnerské krizi (např. řešící nevěru, rozpadající

se vztah atd.).

Skupina bude uzavřená, takže se do ní nelze přihlásit v průběhu. Bude probíhat v podvečerních hodinách v Centru pod střešou pod vedením manželského páru, který má zkušenosti s realizací podobného programu.

Kapacita: 3 – 4 páry, i nesezdaná soužití, rozsah: 1,5 hodiny 1x měsíčně od března do prosince 2016, první setkání proběhne ve středu 16.3. od 17 do 18.30 hod.

Uzávěrka přihlášek je 9.3.2016 na adrese: Centrum pod střešou, Taušlova 714, Letohrad, tel. 731 402 336,

email: podstreichou@seznam.cz,

FB: Rodinné centrum Mozaika

INFORMACE Z CHARITY K OTÁZCE UPRCHLÍKŮ

V loňském roce přišlo do zemí západní Evropy (především Německa a Skandinávie) přes milion lidí ze zemí Blízkého Východu. V České republice lidé z této uprchlické vlny nejsou. V zemích, kde jsou, se o ně starají místní humanitární organizace.

Žádná skupina lidí není kompaktní, a není to ani skupina „uprchlíků“. Když budeme kdekoli na světě zkoumat vzorek milionu lidí, najdeme mezi nimi milion povah a charakterů. Proto i mezi tímto milionem nových obyvatel Evropy najdeme lidi slušné a poctivé, ale i lidi s kriminální minulostí či sympatizanty s Islámským státem.

Uprchlíci z vlny, která kulminovala na podzim, přes Českou republiku pouze tranzitují, nemají zájem zde zůstat. Pokud vstoupí nelegálně na naše území (většina z nich nemá pasy), jsou umístěni do Zařízení pro zajištění cizinců (např. Bělá pod Bezdězem). Zde mají zajištěnou stravu, lékařskou péči, děti chodí do školy. Po stanovené době pobytu jsou pro-



puštění a většina z nich odchází dál do Německa. Jen výjimečně požádá někdo o azyl.

Pokud chce cizinec požádat v ČR o mezinárodní ochranu, jde nejdříve do [Přijímacího střediska](#) (Zastávka u Brna), zde podá žádost o mezinárodní ochranu a po cca 2-3 týdnech odchází do [Pobytového střediska](#) (např. Kostelec n.Orl.), kde čeká na vyřízení své žádosti. Status mezinárodní ochrany má 2 formy – azyl (udělen na dobu neurčitou) a doplňková ochrana (na dobu určitou). Forma uděleného statusu záleží na důvodech, kvůli kterým cizinec žádá o ochranu v ČR, a které byly v průběhu správního, případně soudního řízení ověřeny a potvrzeny.

V pobytových zařízeních jsou cizinci pojištěni, mají zajištěno ubytování a dostávají příspěvek na stravu. Po získání statusu mezinárodní ochrany vstupují do Státního integračního programu (SIP), přecházejí do Integračního azylového střediska (např. Josefov), kde si za pomoci neziskových organizací (např. Charita ČR) hledají bydlení, zaměstnání, učí se orientovat v běžném životě, mají povinnost učit se zdarma výuky českého jazyka atd.

Co dělá Charita?

Pro cizince, kteří chtějí v ČR zůstat:

• Diecézní charita Hradec Králové poskytuje cizincům právní a sociální služby v Pobytovém středisku v Kostelci n.Orl. a v Integračním středisku v Josefově. Pomáhá jim

při zajištění bydlení, zaměstnání, asistuje na úřadech apod.

Integrační centrum pro cizince:

www.cizincihradec.cz

Poradna pro cizince a uprchlíky:

www.hk.caritas.cz

Pro všechny cizince:

• Databáze nabídek pomoci pro uprchlíky
http://www.charita.cz/jak_pomahame/pomoc-cizincum-u-v-cr/formular-pro-pomoc-uprchlikum/

Co mohou dělat zájemci o pomoc?

• Registrovat svou nabízenou pomoc na výše uvedeném webu

• Vytipovávat možnost dlouhodobého bydlení a zaměstnání pro uprchlíky, kteří v ČR získali azyl a chtějí u nás žít. Tato možnost nemusí být využita – většina chce zůstat spíše ve velkých městech z důvodu jazykové bariéry a větší možnosti získat práci (kontaktovat OCH Ústí nad Orlicí, tel. 465 621 281.)

• Zájemci o dobrovolnictví v uprchlických táborech na Balkáně mohou kontaktovat Oblastní charitu Ústí n.O., tel. 465 621 281.

• Pravidelně nebo jednorázově přispět na níže uvedené konto. Prostředky z tohoto účtu umožňují Charitě ČR působit v jednotlivých zemích.

Pomoc bližnímu je součástí naší kultury a tradice. Charita ČR v duchu svého poslání pomáhá všem lidem bez rozdílu, tedy i bez rozdílu vyznání. Každá pomoc má svá pravidla, doma i v zahraničí.

Pomoc migrantům a uprchlíkům poskytuje CHČR již více než 20 let, významně se podílela na zvládnutí balkánské krize na počátku 90. let. V současné době provozuje na území ČR devět poraden pro cizince.

Charita ČR nepodporuje neřízenou migraci, ale snaží se pomáhat cizincům co nejbližší jejich domovů. Ti nepotřebnější zůstávají v místech válečného konfliktu.

Charita ČR v současné době působí ve 30 zemích světa (zdravotní péče, sociální a vzdělávací projekty, humanitární pomoc, rozvoj zemědělství a podnikání atd.

<http://svet.charita.cz>

Působí také ve válkou sužované Sýrii v Damašku (dodávky oblečení, jídla) v severních oblastech Sýrie, Idliebu a Hamě (dodávky léků, lékařská péče – např. v r. 2014 ošetřili zdravotníci 6.495 lidí v mobilní klinice, jejíž provoz CHČR finančně podpořila atd.).

Humanitární pomoc Charity ČR lze podpořit finančním příspěvkem na účet číslo

55660022/0800, Irák = VS 180,

Sýrie = VS 182, Ukrajina = VS 104

Občané České republiky patří k těm, kdo projevují velké soucitění a solidaritu s lidmi v oblastech různých válečných konfliktů nebo přírodních katastrof. Tradičně přispívají na humanitární konta neziskových organizací vysokými částkami. A to je dobrý způsob pomoci - díky nim tak může i Charita ČR pomáhat lidem v nouzi profesionálním způsobem.

DĚKUJEME.

IM / Oblastní charita Ústí n.O.,
www.uo.charita.cz

POMOC V SÝRII

MUSELA PŘEKONAT MNOHÁ ÚSKALÍ

Humanitární pomoc obětem konfliktu a vnitřně přesídlenému obyvatelstvu v Sýrii prochází poslední dobou rizikovým obdobím. Byť Charita ČR pravidelně monitoruje bezpečnostní situaci v zemi, pracovníci ostatních nevládních organizací čelí přímému ohrožení na životech.

Například 16. prosince 2015 došlo na silnici mezi městy Saraqab a Idlieb k neštěstí, když pojízdná ambulance jedné z neziskových organizací najela na podomáčku vyrobenou minu. Řidič auta na místě zemřel, stejně jako dva ze tří civilistů, které vezl. Poslední z nich utrpěl vážná zranění. Důvod nastražení výbušniny stále není znám a ani o pachatelích se zatím nic nezjistilo. Počet bomb domácí výroby se přitom pravidelně zvyšuje již od počátku roku 2015.

V okolí Damašku tentýž den rovněž násilně zemřel pracovník nevládní organizace podporující humanitární spolky. Nepočítané dalších lidí zranily minometné střely syrské vlády. Hned 17. prosince zničila výbušnina další pojízdnou kliniku nevládní organizace a současně zranila jednoho zdravotníka. K podobným incidentům postihujícím mediky či jejich pracoviště docházelo v druhé polovině prosince 2015 téměř každý den.

Charita ČR a její partnerská organizace Polska Akcja Humanitarna (PAH) navzdory složité situaci dokázala během prosince zajistit převoz léků a zdravotnických materiálů z Turecka do zdravotnických center v oblasti severní Sýrie – zejména v provinciích Idlieb a Hama. Díky tomu zhruba 10 000 lidí získalo potřebnou péči.

Jednalo se přitom o postup náročný nejen administrativně. Materiál musel projít kontrolou již v Turecku, následně i v Sýrii a až poté mohly léky putovat na jednotlivá pracoviště. Přesný časový plán spolupráce polského partnera Charity ČR spolu s organizací Turecký červený půlměsíc ovšem umožnil dodání zásob do syrských zdravotnických středisek bezpečně a včas.

Přeprava proběhla v rámci humanitární pomoci obětem konfliktu a vnitřně přesídlenému obyvatelstvu Sýrie podpořené Ministerstvem zahraničních věcí ČR.

www.svet.charita.cz, 28.1.2016)

ČESKÁ POMOC UPRCHLÍKŮM JAKO VZDOR

Migrační krize byla bezpochyby událostí číslo jedna roku 2015. Ovlivnila zásadně dění v Evropě, a tedy i českou společnost. Objevily se organizace, ale i politici, ostře se vymezující proti uprchlíkům a proti islámu. Naopak se ale našly i tisíce dobrovolníků, kteří nezištně migrantům pomáhají. I na tzv. balkánské trase. Jan Zeman pomáhá uprchlíkům už od září loňského roku. Nerozlišuje je podle národnosti nebo náboženství. Neřeší, jestli někdo prchá do Evropy ze zoufalství a jiný kvůli ekonomickému prospěchu.

Stojíme spolu na benzinové pumpě v srbském Adaševci nedaleko chorvatských hranic. Přijíždějí sem desítky autobusů denně. „Plus minus podle našich informací je to až tři tisíce lidí za den,“ počítá dobrovolník. A co jim nabízí? „Máme na starosti distribuci hygienických potřeb a oblečení,“ říká a jeho kolegyně ho doplňuje: „To, že se snažíme obejít lidi s hygienickými potřebami, je jedna část naší pomoci. Pak jdeme za nimi přímo do autobusů a díváme se, kdo je špatně oblečený, jestli třeba dětem nechybí čepice.“

Tisíce migrantů především ze Sýrie a Iráku dnes už nestanují v polích nebo na ulici. Můžou se spolehnout na pomoc humanitárních organizací nebo právě dobrovolníků. K těm českým se přidali i Slováci. „Já od toho nic nečekám, spíše chci pomoci a přispět k lepší organizaci. Právě o to se tady snaží Češi a jde jim to moc dobře,“ říká mladá Slovenka, která se svojí kamarádkou dorazila teprve včera.

Čeští dobrovolníci, staří, mladí, se organizují přes sociální sítě. Většinou se po skupinkách točí po týdnu. Pomáhají ve svém volném čase, zdarma, na vlastní náklady. Proč to dělají? „Možná je to trochu vzdor. Hlavní řečnická linka v Česku je taková, že uprchlíci jsou problém a že je nechceme. I to může lidi motivovat k pomoci, k revoltě, k vyjádření, že s tím nesouhlasí,“ uvažuje Marie, učitelka na základní škole.

Dnes už migrační vlna není tak živelná jako před půl rokem. Jsou tady dobrovolníci ještě potřební? „Myslím, že ano. Uprchlíci stále přijíždějí a očekávají se, že jich bude v roce 2016 víc, takže tady budeme působit dál,“ předpovídá Jan Zeman.

Petr Vavrouška, zpravodaj ČRo na Slovensku,
Týdeník Rozhlas 4/2016



DOPISY ČTENÁŘŮ

... V roce 1970 jsem se rekreovala na Hrubé Skále se čtyřletým a sedmiletým synem. Manžel sehnal jen 3 poukazy, tak nás poslal na rekreaci a sám zůstal doma.

Kluci v lese leželi na každý šutr a každou chvíli padali. Viděli to jedni manželé a hned se kluků ujali. Tak jsme se seznámili s Evou a Joskou Kuhnovými z Lomnice nad Popelkou a začali k nim chodit na jejich chatu. Joska, vynikající člověk, horolezec, lyžař, byl slepý. (Pan Špáta o něm natočil v r. 1970 dokument „Svítlí slunce?“) Joska štípal dříví, učil kluky základům lezení a já s úžasem sledovala, jak ten slepý čtyřicátník zvládá být neubožákem - jak jsem často u lidí s postižením

vidala, ale plnoprávnou hlavou rodiny. Při tanci mi říkal, že si vedle Evy vůbec neuvědomuje, že nevidí a při sbírání borůvek mi Eva říkala, že často zapomene, že manžel nevidí. Tehdy jsem byla utahaná zaměstnaná máma dvou dětí, která se chtěla rozvádět, protože si myslela, že jí bez muže bude líp. V noci jsem nespala a přemýšlela o lidech se ztíženým životem - nenaříkají, velice se snaží a já vlastně nemám vůbec žádný důvod k rozvodu. Vše jsem manželovi vypsal(a) (dopis jsem později našla v jeho pozůstatosti). Nikdy už jsem o rozvodu nepřemýšlela.

Film Jana Špáty o našem příteli jsme viděli několikrát, i s dětmi. Léta jsme si s přáteli dopisovali a já jim časem napsala, jak nám zachránili manželství a klukům oba rodiče. Bohužel Joska v necelé padesátce zemřel. Ráda

bych ten dokument znovu viděla, pokusím se ho vyhledat. S Kuhnovými jsme se také účastnili rozloučení s horolezci, kteří zahynuli pod Huascaránem. Z našich kluků se stali horolezci, junáci, speleologové a ochránci přírody. Tento výraz jsem slyšela poprvé u Kuhnových, když jsme se tam sešli s jejich kamarády. Také jsem měla štěstí na lidi. Těch lidí bylo víc, předváleční a pováleční junáci, doktor Kabelka v rajhradském hospici a určitě řada jiných, na které si zrovna nevzpomínám. A ještě jeden, který mi v nedávné době pomohl.

Snad se jednou rozjedu na hruboskalský hřbitov horolezců, u jehož základů jsem stála v roce 1970.

Marie Golová

Z LAVIČKY V PARKU ZPÁTKY DO ŽIVOTA

Když ho jeho žáci našli, měl v sobě čtyři litry vína. Svou poloviční denní dávku. Bohumil Fiala, bývalý děkan Obchodně podnikatelské fakulty v Karviné, ještě v září nocoval v parku. Studenti ho teď vrací do života.

Možná to byla jen šťastná náhoda, ale Lucie Matysová z Ostravy v tom vidí jakýsi pokyn shůry. Napadlo ji, že by mohla pomoci bezdomovcům tím, že začne zveřejňovat jejich příběhy. Na sklonku září se proto vydala s diktafonem a fotoaparátom do zdejších Komenského sadů. Park vyhlížel liduprázdně, jen na lavičce seděl zanedbaný muž s vyhaslým pohledem. Lucie dobrou čtvrt hodinu sbírala odvahu a přemýšlela, jak ho oslovit.

„Nakonec jsem se ho jednoduše zeptala, co tam dělá. Piju víno, protože je levný, odpověděl mi,“ vzpomíná studentka brněnské Masarykovy univerzity.

Bohumil Fiala měl za sebou chladnou noc ve spacáku a v sobě obvyklý doping alkoholiků. Den předtím se rozvedl, ale laciné ovocné víno v něm probudilo sdílnou náladu. „Ta dívka si přisedla a já jí o sobě všechno pověděl. Dala mi pivo a padesát korun, čímž to pro mě skončilo,“ vzpomíná bývalý děkan Obchodně podnikatelské fakulty Slezské univerzity v Karviné. Osudovou výjimečnost tohoto okamžiku měl poznat až později.

Fiala učil na fakultě dvaadvacet let, jedno funkční období do roku 2012 byl děkanem, předtím proděkanem. Léta přednášel podnikatelskou etiku a filozofii na katedře společenských věd, loni v srpnu ji však jeho nástupce rozpustil. Mezi propuštěnými pedagogy se ocitl i exděkan. Tři měsíce pokrylo odstavné, pak uvázl na úřadu práce. Ze všech sil se snažil něco si najít, zkoušel to i v Praze. Marně. S malým a velkým doktorátem měl pro mnohé zaměstnavatele paradoxně příliš velkou kvalifikaci.

„Propadl jsem se do absolutního nihilismu, úlevu přinášel jen alkohol. Za pět minut jsem byl schopný obrátit do sebe litr vodky. Ni-

kdy mi nebylo z pití špatně. Bohužel. Po roce manželka ztratila trpělivost a na mě navíc dolehlo rozvodové řízení a fakt, že jsem zklamal i dcery. Jednoho dne mi žena dala spacák s karimatkou a zabouchla dveře společného bytu.“

Najednou stál na chodníku, opuštěný, bez práce a bez ženy. Poslala ho na ubytovnu, což jí s odstupem času nevyčítá. Tam ale nechtěl. V depresích se několikrát pokusil o sebevraždu, pořeзал se nebo spolykal léky. Jeho organismus všechno vydržel. „I tu konečnou fázi, kdy jsem se snažil sofistikovaně zničit. Upít se. Lil jsem do sebe krabicové víno, ale smrt nepřicházela,“ líčí. Alkoholikem byl Bohumil Fiala možná už před svatbou, jak otevřeně přiznává. Předpoklady k pití má prý po předcích. „Všichni bratři mého dědy se upili a těžky pijan byl i můj strýc, první primátor Karviné. Spoluzakladatel naší fakulty a excellentní právník,“ líčí pětáctýřicetiletý pedagog. Vždycky se ovšem držel zásady, že v práci po lahvi nesáhne. Nenapil se ani na společenských akcích, kterým se ve funkci děkana nevyhnul.

Tohle vše na sebe bez okolů praskne v přílivu nové energie. V obýváku u ovocného čaje se mění v brilantního vypravěče a sype historky z bezdomoveckého období. I roli psance pojal kreativně a vytvořil funkční know-how, jak na ulici přežít. Jen si ho poslechněte.

„Vyžebrať denně 240 korun, což vycházelo na osm litrů vína, pro mě byla hračka. Nejvíce se mi dařilo ve Stodolní ulici, kudy chodí hodně cizinců, které jsem mohl ohromit plynou angličtinou. Tam jsem inkasoval i nejvyšší jednorázovou částku, a to 900 korun. Musím předeslat, že jsem o sebe i na ulici v rámci možnosti dbal. Každé ráno jsem se v restauraci slušně zeptal, jestli se tam můžu umýt. Většinou reagovali vstřícně. V jednom nonstopu si ke mně přisedly dvě asi dvacetileté dívky. Měly něco upito a nabídly mi společný sex. Já povídám – holky, radši bych si dal pivo, ale stejně by mě zajímalo, na kolik byste si mě cenily. Řekly na devět stovek. K mému údivu mi ty peníze vyskládaly na stůl a šly si po svých. Jednou jsem zase ve Stodolní nakoukl

do striptýzového baru. Nikde žádná ochranka, tak si to namířím k pódiu. U tyče polonahá dívka, za kalhotkami zastrkané bankovky. Povídám, slečno, nedala byste mi dvě stovky? No co myslíte, dostal jsem je. Svým kolegům na ulici jsem radil: Buďte aktivní, hleďte překvapit a třeba vyprávějte svůj příběh.“

Teď však Bohumil Fiala věří, že nabyté zkušenosti už nebude potřebovat. Nastěhoval se v Ostravě do pohodlného bytu s okny do klidné ulice. Má v něm vzorně uklizenou, vypráno a navářeno.

Od chvíle, kdy Lucie Matysová umístila na Facebook vyprávění svého prvního bezdomovce, se totiž udály pozoruhodné věci. „Vůbec jsem netušila, co to spustí. Chytl se první člověk, co ho znal. Přidávali se další, až z toho byla lavina. Každý chtěl nějak pomoci,“ vzpomíná dívka. Už tehdy se z parku vracela s pocitem, že potkala mimořádného člověka. Ověřila si, že jeho akademická minulost nebyl opilecký žert, vyhledala si i knížky, které napsal.

Skupina bývalých studentů, která se zformovala na Facebooku, nenechala oblíbeného učitele úplně padnout. První úkol zněl: neprodleně ho najít. Šlo to nečekaně ztuha. „Jako někdejší absolvent výsadkářského kurzu v armádě jsem měl v sobě zakódované, že musím být nenápadný. A pořad se přemísťovat,“ s úsměvem to vysvětluje „Bohuš“, jak mu studenti důvěrně říkají. Už na škole je upoutal otevřeností, neformálním přístupem a ochotou každého vyslechnout. S některými si na závěr studia dokonce potykal.

Na fotce, kterou pořídila v parku na lavičce ta slečna, vypadal zbědovaně a pohuble, ale byl to on. Dlouho jsme chodili s tou fotkou po městě marně. Nakonec ho objevil můj mladší bratr Martin s přítelkyní Erikou. Všimli si spacáku ve křoví,“ vzpomíná absolvent oboru finance Peter Bayer, který se k dvojici vzápětí přidal. „Bohušu, zrovna vyrážíme na pár dní do Vratislavi, jedeš s náma?“ spustili na něj. V duchu žasli, jak zchátral. Ale souhlasil.

„Ten den, co jsme ho našli, měl v sobě asi čtyři litry vína. To by jen tak někdo nepřežil, ale Bohuš měl silné tělo. Byl odolný. Nejspíš



z doby, kdy běhal maratony a vzpíral. Zkusili jsme ho nejdřív převést z vína na pivo. Druhý den vypil sedmáct lahváčů a ten další jsme mu dávali pivo už jen po třech hodinách. Třásl se a potil, ale držel se,“ líčí bleskovou léčebnou kúru jedenatřicetiletý Peter.

Začali ho dávat do pořádku, převlékli do lepších šatů. V jednom polském kadeřnictví ho nechali ostříhat. Mezi účastníky zájezdu se až zázračně rozproudila pozitivní energie.

Bohumil Fiala učinil už předtím pár pokusů o abstinenci v opavské protialkoholní léčebně, ale neuspěl. Na antabus neměl žádnou reakci, nezvracel. Prostě ho přepil. Celou kúru vydržel jen letošní léto. „Psychoterapeutka se snažila a mně jí bylo líto, tak jsem jako jeden z mála spolupracoval. Bratři Bayerovci a Erika se však chovali profesionálněji než většina psychiatrů. Vlastně jsem si připadal jako jejich adoptivní syn,“ oceňuje bývalé studenty. Cestou do Vratislavi mu poreferovali, co se kolem jeho osoby seběhlo. O založení facebookové skupiny, kde se málem ze dne na den shromáždilo na dva tisíce studentů. Nechápal. Po návratu z Polska však jeho příznivci zorganizovali setkání, tam je spatřil na vlastní oči. Tehdy potkal svoji další dobrou duši Kristýnu Pölzerovou.

„Zajistila mi nocleh. Když se na recepci hotelu Mária zjevila atraktivní dívka se ztroskotancem, nemohli si nás zařadit. Na pokoji

uklidila z lednice veškerý alkohol a ulehla na protějščí postel. Já si v duchu říkal, ta holka má ale odvalu. Co kdyby u mě vypuklo delirium?“

To už se náklady platily z fondu, který studenti na Bohušovu záchranu založili. A začali si ho předávat jako štafetový kolík. Jednou cestoval do Žiliny k Martinu Bayerovi, pak do Prahy, Hodonína a Hradce Králové. Nejenže studenti Bohušovi poskytli nocleh, ale vymýšleli mu i program, aby ho zabavili. Jednou šel do hvězdárny, pak na prohlídku zámku. Dřív jsi přednášel po Evropě, teď pro změnu poznáváš domovinu, smáli se.

Na konci října mu další bývalý žák Josef Halamík nabídl práci ve své firmě, která se zabývá personální a vzdělávací činností. A pronajal mu byt. To byl opravdový bod zlomu. Tím však studentský servis nekončil. Kristýna, ona srdnatá dívka, která s ním nocovala v hotelu, mu tam vaří, pere a uklízí. „Je na mateřské a jezdí za mnou až z Hodonína i s dvouletou dcerou. Přivezla mi ukázat i svůj diplom, který jsem podepsal jako děkan. Solidarita mých žáků je fascinující,“ nevěřicně vrtí hlavou muž.

Kristýna připouští, že péče o dvě domácnosti je náročná. „Ale zvládneme to a malá ráda jezdí vlakem. Partner tráví taky dost času na služebních cestách, tak mu to nevadí. Možná jsem naopak v jeho očích stoupla.“

Od studentů už má „Bohuš“ i několik pozvání na Vánoce. Možná ve skrytu duše věří, že jedno by mohlo přijít i od jeho blízkých, které – jak přiznává – kvůli práci mnohdy zanedbával. S bývalou ženou se nerozešli ve zlém a zdá se, že ho neztratily ani dcery. Obě studují, jedné je šestnáct a druhé dvacet.

Studenti tvrdí, že svému učiteli mají co vracet. Jeho netradiční přednášky pro ně byly zážitkem. Mluvil spatra, nic nečetl z papíru a nepoužíval žádný PowerPoint. Vytyčil problém a snažil se ho řešit, improvizoval. Měl charisma. Tyto lichotivé věty teď čítá od absolventů školy v mailech. Velebí jeho vypravěčský talent. Citují z jeho přednášek a mluví o tom, jak je inspiroval.

„Vůbec jsem o tom nevěděl. Prostě jsem jenom dělal svou práci, jak nejlíp jsem uměl. Šťastný učitel, který získá takovou zpětnou vazbu.“

Bohumil Fiala teď skoro každý den běhá. Má za sebou už devět maratonů a na jaře pomýšlí na ten slavný pražský. Posiluje tím svou vůli.

„Vyhráno nemám, ale zrovna jsem říkal svému praktickému doktorovi, že už přes dva měsíce nepiju. Zapochoyboval, jak jsem to sám mohl dokázat. Tak mu povídám, nejsem sám. Hlídkají mě dva tisíce párů očí. Myslel, že jsem se zbláznil.“

Magazín MFDnes

AUTOŠKOLA KLIDU

Jedu autem stmívající se krajinou. I když mrzne, silnice je holá a cesta pěkně ubíhá. Z komerčního rádia slyším už potřeťi zprávu o tom, že udeřily kruté mrazy. Potřeťi koukám na teploměr v autě, ale ukazuje stále stejně: - 7°C. Vypínám tedy to vymývání mozků a vkládám CD do přehrávače. Čtvrtá Mahlerova symfonie působí blahodárně a její část *Ruhevoll* přímo nebesky. Mé extatické vytržení ovšem trvá jen do té doby, než dojezu bílý Favorit. Ačkoliv jsme mimo obec, auto jede sotva padesát, a v úzkých zatačkách se nedá předjet. Zadním sklem je vidět na řidiče: starší brýlatý chlapík ve zmiyovce, příkrčenný nad volantem, rozšafně vykládá něco své spolujezdkyni. Tu a tam vystřelí pravačkou do vzduchu, aby dodal vážnost svým slovům. Jeho pomalá jízda mě brzy začne znervózňovat. „Tyhle ty duchodci, co moc neviděj, už by přece neměli řídit...“ pomyslím si otráveně. Zatím jsme přijeli do vesnice, kde bílý Favorit zrychlil na dobrých pětadesát. „Panečku, jak mu to najednou frčí...“ napadá mě škololibě. Bílý ďábel se stále nedá předjet. Za cedulí *konec obce* auto opět nepochopitelně zpomalilo. „Tohle snad není možný, ten člověk by měl řídit akorát tak žebříňák...“ vypěnila jsem opět a rezignovaně zamírím k nejbližší pumpě, kam shodou okolností míří i můj bílý ukazatel cesty. U čerpadla zastavíme a z Favoritu k velkému překvapení vystoupí můj vlastní strýc. Pohlédne na mě a klidně praví: „Jo tak to seš ty?!... A já si celou cestu říkám, kterejbambula to za mnou jede s dálkovými světly!“ /M

JE MANŽELSTVÍ JEN KUS PAPÍRU?

Letošní, už desátý Národní týden manželství, který začne 8. února, nese motto – **Manželství je více než kus papíru**. Snad proto, že je mezi lidmi stále běžnější považovat manželství za cár papíru, který již nikdo ke skutečné lásce nepotřebuje, se iniciativa NTM pokusí ukázat, že vztah v manželství je mnohem víc. A že pokud je oddací list jen kusem papíru, je to podivuhodně důležitý papír. Během NTM opět v celé České republice proběhnou desítky akcí, kde si mohou páry připomenout, co pro ně manželství a hlavně jejich protějšky znamenají.

„Je-li manželství jen kusem papíru, proč se lidé tolik bojí do něj vstupovat? Jde-li o tak bezvýznamný krok, proč ho neudělat? Lidé nevstupují do manželství naopak právě proto, že jde o něco důležitého, o závazek k druhému, který činíme před svými rodinami a přáteli. Veřejně tak deklarujeme, že nejsme jen „přátelé s benefity“, ale že je naše láska natolik velká, že jsme ochotní k závazku vůči druhému“, řekl k tématu NTM jeho koordinátor Petr Adame.

Soužití nesezdaných párů je v ČR stále častějším jevem, který je ale zároveň velmi obtížně statisticky sledovatelný. Prodlužuje se délka kohabitance před vstupem do manželství, a zvyšuje se i počet lidí, kteří do manželství nevstupují vůbec. Přesto se ale ukazuje, že především v prvních letech takového vztahu je pravděpodobnost jeho rozpadu až pětikrát větší než u tradičního manželství. Pokud spolu nesezdaný pár vydrží déle, pravděpodobnost se snižuje, ale zároveň mnoho nesezdaných párů vstupuje do manželství s příchodem dětí. Podle průzkumů ve Velké Británii je zvláště rizikovým obdobím raný věk dětí, které se narodily v nesezdaných soužitích. Pro první dítě, jež se narodilo do nesezdaného soužití, je v jeho pěti letech pravděpodobnost rozchodu jeho rodičů šestkrát vyšší, než u dětí v manželských svazcích. V šestnácti letech dítěte je pravděpodobnost stále čtyřikrát vyšší než u sezdaných rodičů. Míra stability vztahu rodičů má přitom ohromný vliv na budoucnost a úspěch dětí. Oddací list tedy možná je stále velmi efektivním způsobem, jak vyjádřit, že beru svého partnera vážně a že chci, aby můj vztah vydržel. A manželský svazek je s velkým předstihem stále nejoblíbenější formou soužití.

Důvěra, závazek a vášeň

Manželství podpisem papíru teprve začíná a žádný papír samozřejmě sám o sobě nezaručí jeho štěstí. Oddací list je ale symbolem něčeho víc. Vztahová poradkyně, tajemnice NTM a autorka knihy Hlavu vzhůru, rodiče Milena Mikulková shrnula tři hodnoty, které mohou být pro páry během NTM inspirací

a tématem k zamyšlení a které jsou klíčové pro každé spokojené manželství:

Důvěra – poskytuje partnerům prostor pro sdílení a nejniternější i nejintimnější prožívání toho druhého, které vede k vzájemnému poznání. Je sycena komunikací, oddaností, nasloucháním, emočním bezpečím a pochopením. Je ochotou k větší otevřenosti a zranitelnosti.

Druhou hodnotou je **závazek**. Je projevem vůle a rozumu, ale hlavně ukazuje na to, že každý vztah je svým způsobem rozhodnutí. Upevňuje se úctou a respektem, věnovaným časem a pozorností. Kde není závazek, tam chybí i bezpečí pro skutečně hluboký vztah.

Třetím pilířem manželské lásky je pak **vášeň**, která dodává vztahům štávu a energii. Vášeň se rozdmýchává společnými zážitky, intimitou a oboustrannou sexuální rozkoší.

Bolest v manželství často souvisí s narušením některého z těchto pilířů. A i letošní Národní týden manželství chce nejrůznějšími aktivitami



mi pomáhat párům rozvíjet a obnovovat své vztahy. Protože manželství je víc než jen kus papíru.

Více informací o kampani a akcích je možné nalézt na stránkách www.tydenmanzelstvi.cz a www.facebook.com/tydenmanzelstvi

MANŽELSKÁ SETKÁNÍ v r. 2016

Kurz je zaměřený na obnovu a prohloubení vztahů mezi manžely a v rodině. Účastnit se mohou manželské páry každého věku.

Na programu jsou témata manželská krize, komunikace, rozdíly mezi mužem a ženou, sebevědomí, odpuštění, naplňování potřeb a sexualita. Účast na tomto kurzu je velkou příležitostí k obnově vztahu a posílení partnerské lásky,

k výměně zkušeností i k duchovnímu povzbuzení. Je možné s sebou vzít i děti, pro které je připraven poutavý prázdninový program. Celý týden probíhá v přátelském, ekumenickém duchu a je otevřený všem. Kurzů Manželských setkání se v ČR zúčastnilo již přes 6 000 manželských párů.

Třešť u Jihlavy, 12.-20.8. 2016, pořádá YMCA Familia. Přihlášky a bližší informace: www.familia.cz, nebo YMCA Familia, Zdena Hegrliková, Lucemburská 7, 130 00 Praha 3; Mobil: 602 212 734; e-mail: ms@familia.cz, sekretariat@familia.cz

Kroměříž, 2.-9.7.2016, pořádá YMCA Setkání. Přihlášky a bližší informace: www.manzele.setkani.org, nebo Hana Michalcová, YMCA Setkání, Ečerova 10, 635 00 Brno, e-mail: michalcova.hana@setkani.org, mobil: 608 422 768

K přípravě na bohoslužby o nedělích a svátcích

sobota 30.1. 18 h. Lukavice
neděle 31.1. 4. v mezidobí
7.15 h. Letohrad Jer 1,4-19 Ž 71
8.45 h. Mistrovice 1 Kor 12,31-13,13
10.15 h. Orlice Lk 4,21-30

sobota 6.2. 18 h. Mistrovice
neděle 7.2. 5. v mezidobí
7.15 h. Letohrad Iz 6,1-8 Ž 138
8.45 h. Lukavice 1 Kor 15,1-11
10.15 h. Orlice Lk 5,1-11

Popeleční středa 10. února 18 h. Kunčice

sobota 13.2. 18 h. Lukavice
neděle 14.2. 1. postní
7.15 h. Letohrad Dt 26,4-10 Ž 91
8.45 h. Mistrovice Řím 10,8-13
10.15 h. Orlice Lk 4,1-13

sobota 20.2. 18 h. Mistrovice
neděle 21.2. 2. postní
7.15 h. Letohrad Gn 15,5-18 Ž 27
8.45 h. Lukavice Flp 3,17-4,1
10.15 h. Orlice Lk 9,28b-36

sobota 27.2. 18 h. Lukavice
neděle 28.2. 3. postní
7.15 h. Letohrad Ex 3,1-15 Ž 103
8.45 h. Mistrovice 1 Kor 10,1-12
10.15 h. Orlice Lk 13,1-9

sobota 5.3. 18 h. Mistrovice
neděle 6.3. 4. postní
7.15 h. Letohrad Joz 5,9a-12 Ž 34
8.45 h. Lukavice 2 Kor 5,17-21
10.15 h. Orlice Lk 15,1-3.11-32



Okénko do farnosti - Vydavatel Farnost sv. Václava v Letohradě

Adresa redakce: Václavské náměstí 57, 561 51 Letohrad, tel. 465 620 357 • Redakce: Václav Vacek, Iva Marková, Miloslava Šejvlová, jazyková úprava Jana Kalousková • digitální podobu naleznete na www.letohrad.farnost.cz
Rejstříkové č. MK ČR E 12797 • Sazba: JPG, Tisk: Grantis s.r.o. tel. 465 525 741